

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának Pécssett, 1935. évi június hó 28-án, a város székházának közgyűlési termében tartott rendes üléséről.

Megjelentek: Báró Waldbott Kelemen elnök, Biró Zoltán ügyvezető, báró Biedermann Imre, Fekete Zoltán, Földváry Miksa, báró Inkey Pál, Kallivoda Andor, Karsai Károly, gróf Mailáth György, Osztroluczky Miklós, Papp Béla, Schenkengel László, Urbánfy Ignác, Vuk Gyula és Zügn Nándor vál. tag urak és Lengyel Sándor segédtitkár.

Kimentették magukat: Térffy Béla és gróf Teleki József alelnökök, dr. Ajtai Sándor, Czillinger János, Ivanich Ferenc, Karafiáth Jenő, gróf Károlyi Gyula, Matusovits Péter, Mihalóvics Sándor, Molesány Gábor, herceg Montenuovó Nándor, Onczay László és Papp Szász Tamás vál. tag urak.

Bárá Waldbott Kelemen elnök: Igen tisztelt Választmány! A mára kitűzött választmányi ülést van szerencsém megnyitni és a megjelent tagokat üdvözölni.

A jegyzőkönyv hitelesítésére felkérem Papp Béla és Kallivoda Andor vál. tag urakat.

Kérem ezek után az ügyvezető urat, legyen szíves a mai közgyűlésre kerülő tárgyakat röviden ismertetni és azokra a tárgyakra kitérni, amelyekről a választmánynak előzőleg határoznia kellene.

Biró Zoltán ügyvezető: mindenekelőtt bemutatja a zárszámadást vizsgáló bizottságnak az 1934/35-i zárszámadásról és az 1935. évi költségvetésről szóló jelentését. Bár meglehetősen nehézségekkel járt az Egyesület pénzügyi egyensúlyának biztosítása a beszerített díjakból és egyéb aprócéseprő egyesületi bevételből iskerült 22.000 pengőt az Egyesület részére előteremteni. Ez elsősorban a földművelésügyi minisztérium jóindulatának és a személyzet munkájának volt köszönhető. Ha a megcsappant tagdíjfizetésnél az eddigiekkel szemben nagyobb készség fog a tagok részéről megnyilvánulni, akkor megvan a remény arra is, hogy azokat az összegeket, amelyek az alaptőkéből és egyéb ilyen nehezen érinthető tételekből az Egyesület vagyoni helyzetének rendbehozatalára lettek fordítva, eredeti rendeltetésüknek vissza lehet juttatni. Egyben kéri a választmányt, hogy a költségvetést és a zárszáma-

dást fogadja el és a közgyűlésnek ajánlja elfogadásra. Az igazgatóválasztmány a zárszámadást és költségvetést egyhangúan elfogadja.

Ügyvezető ezután egy személyi kérdésre hívja fel a választmány figyelmét. Ez a személyi kérdés négy olyan urat érint, akik az Egyesülettel közvetlenül kapcsolatban vannak. Az egyik-től, azt hiszi, valamennyien sajnálattal fognak elválni; a többinél pedig örömeiknek kell kifejezést adjunk.

Papp Béla Öméltósága ez évi július hó 1-ével a tényleges szolgálatától megválik. Nem kell fejtegetnie azt, hogy mit jelentett az egész erdőgazdaságra, az erdőtisztii karra, a birtokos érdekekre Papp Béla érdemes munkássága. Egész röviden csak azt javasolja, forduljon a választmány azzal a kéréssel Papp Bélához, hogy azt a jóindulatú megértést, azt a törhetetlen energiát és lángoló szakszeretetet, amit mint aktív ember tanusított, tartsa meg az Egyesület és az egész erdőgazdaság érdekei iránt a jövőben is.

Tisztelettel javasolja, hogy Öméltóságának érdemeit az igazgatóválasztmány iktassa jegyzőkönyvébe.

A földművelésügyi miniszter úr Papp Béla utódául Molcsány Gábor miniszteri tanácsos urat szemelte ki, aki nem jöhetett el a mai választmányi ülésre, mert egyszerre a régi és az új csoportvezető nem hagyhatja ott hivatalát. Ezenkívül két osztály is új vezetőt kapott.

Az egyiknek vezetésével dr. Ajtay Sándor, a másiknak vezetésével pedig a választmányi üléseknek buzgó jegyzőkönyvvezetője, Lengyel Sándor lett megbízva. Említett urakat új beosztásukban az egyesület részéről szívből üdvözli. Ezzel kapcsolatban fel kell vesse a következő kérdést: Lengyel Sándort ugyanis új teendői annyira igénybe fogják venni, hogy azt az igen értékes támogatást, amelyet az egyesület tőle kapott, a jövőben már nem nyújthatja. Reméli azonban azt, hogy a földművelésügyi minisztériumnál keresztül tudják vinni, hogy járuljanak hozzá ahhoz, hogy az egyesület segítségére lehessen az utód bevezetésénél. Most már aktuális a pályázat a segédtitkári állásra. Az állandó segédtitkár javadalmazása kb. 400 P díjazást jelent. Ezt a pályázatot ki kell írni a következő hivatalos lapszámban, mert az nem tartozik a közgyűlés elé, t. i. az igazgatóválasztmány hatáskörébe van utalva. Felhatalmazást kér arra, hogy ezt a pályázatot a júliusi lapszámban már ki lehessen írni, hogy szeptember második felében már végleges javaslatot lehessen tenni az igazgatóválasztmánynak. Itt elsősorban az volna irányadó, hogy ki bírja elsősorban az erdőbirtokosok bizalmát. Az alapszabály a titkár és az alkalmazottak felvételét az igazgatóválasztmánynak az ügykörébe utalja.

Javasolja, hogy az igazgatóválasztmány hatalmazza fel az elnök-

séget arra, hogy a pályázatot kiirhassa és a következő válaszmányi ülés elé teljesen kész javaslattal jölessen.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan ügyvezető javaslata értelmében határoz.

Ügyvezető ezután Péch Kálmánné levelét ismerteti, aki köszönetét nyilvánítja a férje elhalálozása alkalmából küldött részvényt nyilatkozatra.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Ügyvezető ezután bemutatja a földművelésügyi minisztériumnak 53.250. számú rendeletét, amely az erdőkről és természetvédelemről szóló 1935. évi IV. t.-c.-et augusztus hó 1. napjától hatályba lépteti. Mindazok a rendelkezések, amelyek az új erdőtörvényben foglaltatnak, augusztus 1-én tehát hatálybalépnek. A végrehajtási utasítás még nem jelent meg. A földművelésügyi minisztérium azonban még módot fog nyújtani arra, hogy az Egyesület hozzászólhasson a végrehajtó rendelethez. A végrehajtás egyes részletei u. i. ebben a kérdésben utóbb is megjelenhetnek.

Örvendetes tudomásul szolgál.

Ügyvezető bemutatja továbbá a Magyar Nemzeti Múzeum állattárának átiratát, amelyben arra kéri az egyesületet, hogy az Erdészeti Lapoknak egyes régebbi számait küldjék meg neki. Itt 35—36 régebbi évfolyamról van szó. Ezeket össze lehet szedni. Engedélyt kér arra, hogy ezeket a lapszámokat díjtalanul adhaassa át a Magyar Nemzeti Múzeum állattárának, mert úgy érzi, hogy magának az Egyesületnek is érdeke ez.

Az igazgatóválasztmány a kérelem teljesítéséhez egyhangúan hozzájárul.

A földművelésügyi minisztériumnak egy további leirata arról értesít, hogy Schenkengyel László kir. közalapítványi főerdőtanácsos urat az Országos Fagazdasági Tanács és az Intézöbizottságának tagjává nevezte ki.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Ügyvezető ezután a tüzelőanyag-kereskedők egyesületei országos szövetségének bejelentését ismerteti. A tüzelőanyagkereskedők szervezetet alkottak, amelyben a legtöbb budapesti nagyobb szerv (Baross Szövetség, Tűzifakereskedők Országos Egyesülete, a Magyar Köztisztviselők Országos Termelő és Értékesítő Szövetkezete stb.) résztvesz abból a célból, hogy a budapesti tűzifapiacon rendet tudjanak teremteni. Ügyvezető olyértelmű választ javasol, hogy az Egyesület minden olyan akcióban, amely az erdőgazdaság érdekeivel meg egyezik, készséggel támogatja őket.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Ügyvezető ezután a Magyar Mérnök- és Építészeti Egyesület soproni osztályának beadványát ismerteti. A Magyar Mérnök- és Építészeti Egyesület sérelmesnek tartja és panaszkodik amiatt, hogy a

városi alkalmazásban álló erdőtiszt kollegák nem juthatnak és ha igen, csak a thj. városokban legfeljebb a VII., a megyei városokban a VIII. fiz. osztályig. Javasolja, hogy a városi alkalmazásban álló erdőmérnök kollegák érdekében meg kell tenni a lépéseket az illetékes minisztériumnál. Meg kell tenni a lépéseket abból a célból, hogy sorozzák be őket is a rendes státusba és nyissák meg előttük a magasabb rangosztályokat is.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető ezután Róth Gyula a József Nádor Műegyetem tanárának javaslatát ismerteti, aki az Egyesület állásfoglalását kéri arra vonatkozólag, vajjon az erdőtenyésztés a harmadik, vagy a második szigorlat tárgya legyen-e? U. i. az erdőhasználat és az erdőrendezés a harmadik szigorlat tárgya és véleménye szerint ma az erdőtenyésztést ettől a kettőtől elválasztani nem lehet. Ez a három tárgy ma összefüggésben van különösen azért, mert ma a használatokat úgy kell irányítani, hogy a felújítás szolgáltatában álljon. Véleménye szerint is indokolt volna az, hogy a harmadik szigorlat tárgyai közé vétessék fel, mert hiszen a három legfontosabb szaktárgynak az erdőrendezést, az erdőhasználatot és az erdőtenyésztést tartja. A leglényegesebb szaktárgyak a harmadik szigorlatban vannak, azért kellene idekapcsolni az erdőtenyésztést is. Oly választ javasol, hogy az Egyesület igazgatóválasztmánya azt tartaná indokoltnak, ha ezeket a tárgyakat az utolsó szigorlatra tennék.

Fekete Zoltán javasolja, hogy Róth Gyula tanár úrnak ezt beadványát ne tárgyalja a választmány addig, amíg hivatalosan az Egyesülethez nem fordul akár a műegyetem, akár a földművelésügyi minisztérium, mert ezeknek a dolgoknak a megvitatására elsősorban az egyetem erdőmérnöki osztálya, bánya-, kohó- és erdőmérnöki kara, azután a kultuszminisztérium és a földművelésügyi minisztérium illetékes. Ha a kultuszminisztérium, vagy a földművelésügyi minisztérium kéri fel az Egyesületet arra, hogy ebben a dologban véleményt adjon, akkor válaszoljon az Egyesület erre a kérdésre, de ne vágjon eléje. Erre különben nem is lesz szükség, mert áthidaló megoldás is lehetséges.

Erről Papp Béla ömértósága is tud. Nem azért kéri a t. Választmányt erre, mintha nem tartaná illetékesnek, hanem mert rossz vért szülhetne az indítványnak ilyképpen való tárgyalása. Ezt, mint az erdőmérnöki osztálynak az elnöke kénytelen megjegyezni.

Papp Béla osztja Fekete Zoltán véleményét, nem igen lesz szükség arra, hogy az Egyesület ebben a kérdésben állást foglaljon, mert részben a műegyetem, részben a földművelésügyi minisztérium elintézi. Befejezett dolognak tekinthető, hogy ez a három tárgy nem lesz elkülönítve egymástól. Arról ellenben lehet szó, hogy a harmadik

szigorlaton négy tárgy lesz. Ha ilyen irányú megkeresés jönne, csak akkor foglaljon állást az egyesület.

Ügyvezető: Minthogy a kérdés elitézése amúgy is a legjobb mederben van s minden kilátás meg van arra, hogy Róth kívánságának megfelelő megoldás jöjjön létre, nem tartja szükségesnek, hogy ebben a kérdésben állást foglaljon.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

A következő tárgy Dobó Jenő, Tanka Sándor és Barna Andor javaslata. Azt kéri, hogy azok részére, akik már erdőőri gyakorlati szolgálatban vannak, az erdőőri szakvizsga letételére a lehetőséget a földművelésügyi minisztérium biztosítsa. U. i. legutóbb úgy jelent meg a hirdetmény, hogy ez alkalommal *utoljára* tartatnak erdő- és vadőri szakvizsgák. Ez igazságtalan volna, mert szerzett jogokat sért. Megtörténhet az is, hogy pl. az illetőnek két évi gyakorlata van. Most be kell rukkolnia katonának és a harmadik esztendő nem tudván igazolni, el lesz ütve a lehetőségtől, hogy erdőőr lehessen. Javasolja, hogy az igazgatóválasztmány járuljon olyan értelmű javaslattal a közgyűlés elé: foglaljon a közgyűlés is állást olyan értelemben, hogy meg kell kérni a földművelésügyi minisztériumot, biztosítson mindazok részére, akiknek a törvény életbelépése napján már legalább hat hónapi gyakorlatuk van, lehetőséget arra, hogy három vagy négy év lejárása után következő esztendőben megtartandó szakvizsgákon jelentkezzenek. Az illetők tehát arra fognak iparkodni, hogy amikor a harmadik esztendjük letelik, levizsgázzanak, mert különben kiesnek a terminusból.

Ez a három év az esetleges pótvizsgákra való tekintettel négy évre emelkedhetik. Kérni kellene továbbá azt, hogy a katonai szolgálatot a gyakorlatba számítsák be. Felterjesztést kellene továbbá intézni a földművelésügyi minisztériumhoz, hogy mindazok részére, akik igazolják azt, hogy az 1935. évi július hó 1-től megelőzőleg már tényleg ilyen szolgálatban álltak, a vizsga lehetőségét biztosítsa.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető ezután a földművelésügyi minisztériumnak a tűzifa vasúti szállításának a tarifájára vonatkozó leiratát ismerteti:

„Értesítem az Egyesületet, hogy a hazai származású tűzifa részére engedélyezett díjkedvezmények következtében a Magyar Királyi Államvasutaknál jelentkező kiesést a MÁV költségvetésében mutatózó hiány csökkentése érdekében úgy a kereskedelemügyi, mint a pénzügyminiszter úr is megszüntetni kívánja. A m. kir. kereskedelemügyi és pénzügyminiszter urak ily irányú kívánságát bizonyos mértékben a magam részéről is indokoltnak találom s ezért a MÁV-ot a hazai származású tűzifa részére biztosított díjkedvezményből előálló kiesésért akár tarifaemeléssel, akár más formában biztosított térítés útján részben kárpótolni kívánom. Ehhez képest felkérem a t. Egyesü-

letet, hogy a kiesés mikénti megszüntetésére mielőbb javaslatot tenni szíveskedjék. Budapest, 1935. évi június hó 26-án, a miniszter rendeletéből: Papp s. k., miniszteri tanácsos."

A kérdés megoldására most javaslatot még nem tehet.

Javasolja, hogy a választmányi tag Urak foglalkozzanak ezzel a kérdéssel, hogy július hó közepén összehívandó igazgatóválasztmányi ülés a kérdést részletesen letárgyalhassa.

Papp Béla: Ezt a megoldást nemcsak jónak tartja, hanem a maga részéről pártolja is. A MÁV követelése elől nem lehet kitérni. Már előzőleg felvetődött az a gondolat, hogy a földművelésügyi minisztérium kapjon a pénzügyminisztériumtól a költségvetése keretében bizonyos összeget, amit a MÁV-nak átadhatna. Ez ellen azonban a pénzügyminisztérium tiltakozott. Ezen a módon a MÁV bevételkiesése biztosítható volna anélkül, hogy az erdőbirtokosokat megterhelnék. A választmányi ülés összehívását nagyon sürgősnek tartja, mert éppen tegnap sikerült megállapodni arra vonatkozólag, hogy még július hó végéig meghosszabbítják a határidőt.

Bárá Biedermann Imre: A MÁV-val kapcsolatban a hűségnyilatkozatok kérdését kívánja megemlíteni, amelyek minden logikát és gazdasági ismeretet nélkülöznek. A MÁV a gazdáktól, az erdőbirtokosoktól hűségnyilatkozatokat szed be, amelyek értelmében, amennyiben terményeiket tengelyen 30 km-en túl szállítják, a fuvarkedvezményt elveszti. Ennek semmiféle logikái alapja nincs. Kéri, hogy ebben az ügyben az Egyesület foglaljon állást, mert elképzelhetetlen, hogy erdőbirtokosnak annyira meg legyen a keze kötve, hogy ne tudja eladni az erdejéből az olyan fát, ami bot, vagy gyökérfa, mert ha valaki ezt elviszi, akkor a fuvarkedvezményét elveszti. Ez ellen állást kell foglalni. A hűségnyilatkozatokat meg kell szüntetni, mert ehetetlen az, hogy az erdőbirtokos annyira legyen korlátozva, hogy ha pl. 1 q fát a szegényeknek kocsin valahová elküld, ezért a fuvarkedvezményt elveszítse. Lehetetlen, hogy állandóan ennek a vegzaturának legyenek kitéve.

Ügyvezető: Egyetért Biedermann javaslatával.

Az Egyesület ebben a kérdésben már felterjesztést intézett a földművelésügyi miniszterhez. Mivel összes erdőbirtokosaink kivétel nélkül egyúttal mezőgazdasági birtokosok is, ez a körülmény teljesen értéktelenné teszi azt a megállapodást, amit a MÁV a mezőgazdákkal kötött. Ezért az egyesület azzal a kérelemmel fordult a MÁV-hoz, hogy a hűségnyilatkozatoknak szolgáltatásától tekintsen el.

Ügyvezető ezután az Erdészeti Kutató Intézetnek az egyetemes erdőgazdasági kongresszus ügyében az egyesülethez intézett átiratát ismerteti. Javasolja, hogy előzetesen egy intézőbizottságot szervezzenek, amelybe két tagot az Országos Erdészeti Egyesület, két tagot a minisztérium, két tagot az Erdészeti Kutató Intézet delegáljon. Egyben felkéri az elnök Úr Öméltóságát arra, hogy az egyik tagsági

helyet elvállalni szíveskedjék. Lunc kollegánk látná el egyelőre a titkári teendőket, akinek ebben az irányban megvannak a legjobb összeköttetései és megvannak a nyelvismeretei is.

Báró Waldbott Kelemen: A maga részéről szívesen vállalja a közreműködést, egyben még más valakinek a jelölését kéri.

Karsay Károly a minden oldalról megnyilvánuló közóhajnak engedve, szintén vállalja a jelölést.

Az igazgatóválasztmány ezután ügyvezető javaslatára Nadhera Sándor, Anschau Antal, Egry Lajos okl. erdőmérnököket, továbbá Król Oszvald városi főmérnököt, valamint Ambrózy György földbirtokost, valamennyit ajánlja ügyvezető, Rády Andor uradalmi főtitkárt ajánlja Dobó Jenő és Tanka Sándor, végül Radoczy Károly erdőmérnököt ajánlja vitéz Sárady István, egyhangúan az egyesület rendes tagjai sorába iktatja.

Báró Biedermann Imre végül az érdekképviselési törvény kérdését teszi szóvá. Megállapítja, hogy ez a törvénytervezet egyesületünk szempontjából sem érdektelen és ezért kell ezzel a kérdéssel foglalkoznunk. Nem hivatkozhat itt még semmire, egyedül az elnökséget kívánja megkérni, hogy legyen figyelemmel arra, hogy az Országos Erdészeti Egyesület egy olyan érdekképviselés, amely nem pótolható és így nem lát megfelelőnek oly megoldást, hogy az egyesület akár a kereskedelmi és iparkamarához, akár a mezőgazdasági kamarához becsatoltassék. A mi érdekeink különállók és fenntartandók, bennünket pótolni és másodrangú egyesületté degradálni nem lehet. Azt hiszi, az elnökség szintén élénk figyelemmel kíséri ezen törvény alakulását és tárgyalását. Tudomása szerint az egyesület már folytatott is tárgyalásokat a miniszterelnök Úrral. Az elnökséget arra kéri, hogy ezekbe a tárgyalásokba kapcsolódják be, nehogy meglepetések érhesék az egyesületet.

Báró Waldbott Kelemen: Az Egyesület elnöksége valóban a legélénkebb figyelemmel kíséri ezt a kérdést. Mindenesetre nagyon szükségesnek tartja, hogy ebben a kérdésben tisztán lássunk és azt hiszi, hogy mindenki, aki erdőszettel foglalkozik, tisztában lehet azzal, hogy ezt az egyesületet a mezőgazdasági kamarához csatolni roppant veszélyes dolog volna. Ere például felemlíti azt, hogy egy mezőgazdasági kamara tiltakozott az új erdőtörvény megvalósítása ellen, azzal az indokolással, hogy a legeltetést az erdőben meg akarják szüntetni. Nem is tudja elképzelni, hogy jogilag hogyan állnak ezek a dolgok. Ugyanis ennek az egyesületnek saját magánvagyon van. Ez a magánvagyon csak egyesületi célra szolgálhat. Ez szintén olyan momentum, amely kizárja azt, hogy egyszerűen ez az egyesületi magánvagyon közvagyonként kezeltessék. Mindenesetre köszöni a szíves figyelmeztetést.

Több tárgy nem lévén, elnök a választmányi ülést berekeszti.

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesületnek Pécssett 1935. évi június hó 28-án Pécs szab. kir. város székházának közgyűlési termében tartott évi rendes közgyűléséről.

A közgyűlésen megjelentek: Ács Ferenc, Ajtay Viktor, Asboth István, Babos Károly, Bakay Miklós, Bálint Ferenc, Balsay Aladár, Barsi Nándor, Bartos Gyula, gr. Benyovszky Móric, br. Biedermann Imre, Biró Zoltán, vitéz Boros György, Botos Géza, Breznay Ferenc, Csép Béla, Csizsik Antal, v. Dunaszentgyörgyi Gusztáv, Dobó Jenő, Dolenszky Károly, Egli József, Egri Károly, Egri Lajos, dr. Engel Róbert, Farkas Jenő, Fás János, Fekete Béla, Fekete Zoltán, v. Fodor Vince, Földvári Miksa, Fontányi János, Fűry Mihály, Galambos Gáspár, Geosits Gyula, Gereben János, dr. Gebauer Miklós, Gyapay Jenő, Halász Miklós, Hallóssy Miklós, Haszák Aladár, Héj János, Henrich Viktor, Helmecy Jenő, vitéz Hendrey József, Hervay Leó, Holdampf Gyula, Horváth Károly, vitéz Horváth Sándor, Igaz Béla, Illyés Károly, Imrik Gusztáv, Imrik Zoltán, br. Inkey Pál, Iványi Ferenc, dr. Jurcsik István, Kallivoda Andor, Kallivoda György, Kaisz György, Kálmán Béla, Kaldenecker Pál, Karsai Károly, Keiner Rezső, Kemény György, Kertay Ede, Kiss János, Kiss Zsigmond, Kiszely Zoltán, Klauszberger Károly, Kolossváry Andor, Kopátsy Imre, Kovács Árpád, Kovács Lajos, Krall János, Krassay Ágoston, Kristófy Béla, Kubicza István, Lány Géza, Lászlóffy Ernő, Lengyel Sándor, Létay Gyula, Lipóczy Béla, Lőw Jenő, Lütonszky Ernő, Lux Zoltán, dr. Magyar Pál, dr. Magyary Gerő, May Ottó, gr. Mailáth György, Máté Dezső, Mérey Andor, Mészáros Antal, Metzly Kamil, Muraközy Pál, Nadhera Sándor, Osztro-luczky Miklós, dr. Ollé Jenő, Páll Miklós, Páncél Ottó, Papp Béla, peremartoni Nagy Sándor, Petrizilka Károly, Pintér Lajos, Puskás Károly, vitéz Rábay Gyula, Rada Antal, Rainiss István, Raksányi Károly, Récsy Antal, vitéz Rhédey László, Richter György, Riedl Gyula, Rochlitz Béla, Róth Gyula, Schaáb Bálint, Schenkengel László, Sárközy Viktor, Seemann Ferenc, Seiffer Béla, vitéz Simándy László, Schmiedt Gusztáv, Somogyi Zoltán, Soós Károly, vitéz Szabó István, Szabó János, Szabó Géza, Szántó István, Szarkássy László, Szeifert Béla, Szőke Győző, Takács Zsigmond, Taszler Alfréd, Thiringer János, Tóth Bódog, Tóth János, vitéz Ujváry Géza, Urbánfy Ignác, Wagner Gyula, br. Waldbott Kelemen, Wächter Gyula, Woldampf Gyula, Várnay Tivadar, Vajda Gyula, Vendel Aladár, Vendró Gyula, Vermes Imre, Vermes Viktor, Vlaszathy Ödön, dr. Vörös Mihály, Vuk Gyula, Zoltán János, Zügn Nándor és sokan mások.

Báró Waldbott Kelemen elnök: Üdvözlöm a megjelent urakat és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy a közgyűlés időpontja és tárgysorozata az egyesület hivatalos közlönyének májusi és júniusi számaiban szabályszerűen lett közzétéve s a közgyűlés határozatképes.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Papp Béla és Kolossváry Andor egye-sületi tag urakat kérem fel.

Van szerencsém a t. közgyűlés tudomására hozni, hogy Albrecht kir. herceg öfensége, miután személyesen nem jelenhetett meg, a közgyűlést

melegen üdvözli, van szerencsém bejelenteni továbbá, hogy a m. kir. földmívelésügyi miniszter úr képviselőjében Papp Béla miniszteri tanácsos,

Baranya vármegye képviselőjében dr. Öllé Jenő főjegyző,

a Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesülete képviselőjében Lipóczy Béla főerdőtanácsos,

Pécs szab. kir. város képviselőjében dr. Vörös Mihály tanácsnok,

a Dédunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület részéről gróf Benyovszky Móric elnök,

a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara képviselőjében Fekete Zoltán egy. nyilv. r. tanár, prodékán,

a Budapesti Mérnöki Kamara képviselőjében Henrich Viktor bányai ügyi főtanácsos,

az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület képviselőjében Balsay Aladár bányagazgató, egyesületi alelnök, Henrich Viktor bányai ügyi főtanácsos,

a Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetsége képviselőjében Papp Béla miniszteri tanácsos,

Budapest székesfőváros képviselőjében Kopátsy Imre főerdőmérnök, Kecskemét szab. kir. város képviselőjében Kertay Ede erdőmester,

a Pécsi Püspöki Uradalom képviselőjében Pintér Lajos főerdőmérnök,

a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet pécsi osztálya képviselőjében Hervay Leó műszaki főtanácsos jelent meg.

A megjelent megbízott urakat az egyesület nevében a legmelegebben üdvözlöm.

Tisztelt Közgyűlés! Legelső szavam az őszinte köszönet Pécs szab. kir. város igen tisztelt közönségéhez és annak méltóságos polgármesteréhez, hogy nagybecsű meghívásukkal mai közgyűlésünknek Pécssett való megtartását szívesek voltak lehetővé tenni.

Külön köszönettel kell megemlékeznem a város Idegenforgalmi Hivataláról, valamint Kolozsvári Andor, vitéz Rábay Gyula és dr. Sik Lajos, akik a közgyűlés és ezzel kapcsolatos kirándulás terhes előkészítő munkáját vállalni szívesek voltak.

Javasolom, hogy a közgyűlés őszinte köszönetének jegyzőkönyvben is adjon kifejezést s az elnökséget bízva meg, hogy ezt az illetékes uraknak írásban is hozza tudomásukra.

Aki a mai világ fejlődését figyeli, tapasztalhatja, hogy a tömeg megmozdulások és a szervezkedés korszakát éljük. Nemcsak a nemzetek, de az egyes gazdasági és politikai érdekkörök egységesen szervezkednek és az erők tömörülése által iparkodnak érdekeiket megvédeni és céljaikat megvalósítani. Ez tulajdonképpen az „Országos Erdészeti Egyesület”-nek is a célja, és örömmel állapíthatom meg, hogy az egy táborba tömörült magyar erdőgazdák, erdőmérnökök és egyéb erdőgazdasági szakemberek még a mai nyomott gazdasági helyzetben is figyelemreméltó eredményeket tudtak elérni. Azt hiszem, hogy nem tévedek, hogy ez a nagy gazdasági siker, amely kifejezést nyert abban, hogy az összes őstermelési ágak közt, a magyar erdőgazdaság az egyedüli, amely ma nemcsak, hogy biztos jövedelmet hoz, hanem termelvényeit kétségen kívül előnyös árak mellett tudja értékesíteni, elsősorban is érdekképviselőnk helyes megszervezésének és egyesületünk agilis működésének köszönhető. A társulás, az összefogás az a legnagyobb fejlesztőerő, amellyel bármilyen gazdasági érdekelttség rendelkezik. Örömmel állapíthatom meg, hogy az „Országos Erdészeti Egyesület”-ben is intenzív és élénk élet folyik, amely kifejezésre jut az egyesület összes gyűléseiben. Amellett egyesületünk mindig kitűnik az ott lefolytatott viták magas színvonala által. Tisztában vagyok azzal is, hogy a vezetőség maga legjobb akarat mellett sem képes tökéletes munkát

végezni, ehhez okvetlenül szükség van kritikára is. De legyen ez a kritika őszinte és legyen tárgyilagos, és akkor sohasem fog elfajulni ez a vita személyeskedéssé, amit minden körülmények közt el kell kerülnünk. Előfordulhat, hogy az eltérő vélemények képviselői a vita hevében néha összezsapnának, de mindig meg kell találni a módját annak, hogy ez haragra vagy ellenségeskedésre ne vezessen, mert hiszen mindannyian őszinte szívvel egy közös célt szolgálunk és mint ahogy az előbb említettem, az erő éppen az összetartásban rejlik. Szeretném ez alkalmat felhasználni arra, hogy az egyesület összes tagjainak figyelmét külön felhívjam az összetartásra, az együttérzés és a bajtársi szellem ápolására és ne hagyjunk éket verni közénk idegen befolyások által.

Az, aki egy részletkérdésből eredő nézeteltérést odáig élesít ki, hogy ezzel veszélyezteti a magyar erdőgazdasági közösség érdekeit, az nem szolgálja az erdőgazdaság ügyét — de vét a nemzet ellen is. — Másrészt nem lehet az egyik vagy a másik erdőgazdaság speciális viszonyaira szabni az egész ország erdőgazdaságának irányítását, hanem az országos egyesületnek mindig szem előtt kell tartani az összesség érdekeit; tehát szükség van egy bizonyos önfegyelemre és közszellemre, hogyha minden tekintetben meg akarunk felelni feladatunknak és kötelességünknek. Ezeket a gondolatokat voltam bátor tagtársaim szíves figyelmébe ajánlani, hogy óva intsem őket, nehogy túlbuzgalomból és túlfűtött atmoszférában veszélyeztessék azokat a nagy alkotásokat és szép sikereket, amelyekről egyesületünk a jelenben be tud számolni. Hiszen, ha egyéb nem volna, már maga az új erdőtörvény létrehozása és megvalósítása oly korszakalkotó eredmény a magyar erdőgazdaság életében, amely egy új és jobb jövőnek alapját képezheti. Az új erdőtörvény, amelyet a legutóbbi közgyűlésünk óta, a magyar törvényhozás felsőháza is letárgyalt és elfogadott és amelyet azóta a Kormányzó Úr Öfömméltósága is szentesített, mint az 1935. évi IV. t.-c. került be a magyar törvénytárba és épp most jelent meg az a rendelet, mely szerint az új erdőtörvény folyó évi augusztus 1-én lép életbe. Ebben a törvényben annak a természetes fejlődésnek egy fontos lépését látom, amelyen minden gazdasági törvénynek az idők folyamán át kell esnie és így az új törvény semmikép nem jelenti a régi erdőtörvény lerombolását, hanem ennek korszerű fejlődését. Hiszen a leglényegesebb intézkedések: az üzemterv kötelezettség és a szakértői kezelés kimondása, továbbá a mai erdőterület biztosítása lényegében nem egyebek, mint a régi alaptörvény jól bevált intézkedéseinek az összes erdőkre való kiterjesztése. A módosítások jelentékeny része pedig nem egyéb, mint azoknak a hiányoknak a pótlása, amelyek a praktikus élet során szükségesnek mutatkoztak. A törvénybe beillesztett új részek pedig mind olyanok, amelyeket a kultúra haladása, a technika fejlődése és a háború következtében beállt változások tettek indokolttá.

És így mi, akik a régi épület újszerűvé, modernné átalakításában résztvettünk, ma is csak hálával és elismeréssel gondolunk azokra a nagyokra, akik több mint fél évszázaddal ezelőtt, az épület alapjait lerakták. Ujabb fontos és jelentős munkát ró azonban úgy a hivatalsal körökre, mint ránk az érdekeltekre a végrehajtási utasítás elkészítése.

Egy gazdasági vonatkozású törvénynél és így természetesen az erdőtörvénynél is, már az előforduló esetek változatosságára való tekintettel csak bizonyos irányelveket és bizonyos keretet lehet megállapítani és a végrehajtásnak kell azután ezt a keretet megfelelően kitölteni. Ugy érzem, hogy nyugodtan tekinthetünk a végrehajtási utasítás elé is; mert nemcsak a törvény szövege, de a tárgyalások folyamán elhangzott kijelentések is magukon viselik annak a kölcsönös megértésnek és megbecsülésnek jeleit, amely ma az államerdészeti adminisztráció

és a birtokos-osztály túlnyomó része között fennáll. Ebben a kölcsönös megértésben látom annak zálogát, hogy a törvény végrehajtása a közérdeknek és a jogos magánérdeknek egyaránt megfelelően fog történni.

Manapság szeretnek a gazdasági életben is hangzatos jelszavakkal operálni. Ilyen jelszavak pl.: a tervgazdálkodás és az irányított gazdaság. A legkevesebb ember tudja, hogy mit kell ezalatt érteni. En azonban úgy vélem, hogy erre erdőgazdasági vonatkozásban az új erdőtörvény maga adja meg a feleletet, mert ez a törvény nem is egyéb, mint a magyar erdőgazdaságnak a jövőben való irányítása. És meg vagyok győződve arról, hogy ez az irányítás a helyes útra és mindannyiunk által óhajtott célhoz fog vezetni.

Állandóan és sokat foglalkozott az egyesület a magyar erdőgazdaság egyik legégetőbb problémájával, az Alföldfásítás kérdésével.

Annak igazolására, hogy ez a munkánk és agitációnk nem volt eredménytelen, két tényről emlétek csak fel.

Az egyik az, hogy a következő évi költségvetésbe a kormányzat már egy félmillió pengőt állított be az Alföldfásítás céljaira.

A másik körülmény az, hogy az utolsó koronás magyar király fia, Ottó trónörökös öfensége, amikor Hollandiában néhány nappal ezelőtt doktorrá avatták, disszertációjának egyik tárgyául éppen a magyar Alföldfásítás problémáját választotta.

Távol áll tőlem még a gondolata is annak, hogy az egyesület életébe politikát vigyünk bele, mégis azt hiszem, mindnyájunkat csak örömmel tölthet el az, hogy legutolsó koronás királyunk fia is ennyire égetőnek és ennyire fontosnak találja a magyar erdészetnek ezt a nehéz problémáját.

Szeretnék ez alkalommal az erdőgazdaságnak még egy különös kötelezettségére rámutatni. Mindnyájan igen jól tudjuk, hogy az utolsó 3 esztendőben a magyar erdőgazdaság a normális mértéket jóval meghaladó erőfeszítéssel sietett a kormányzat támogatására abban az irányban, hogy a belföldi faszükségletek lehetőleg nagymértvű ellátásával javítsa kereskedelmi mérlegünket és így segítsen védeni egész életünket egy veszélyes válságtól; de ezeknek a rendkívüli használatoknak ideje lejárt, s további áldozatokat a magyar erdőgazdaság már nem hozhat, mert ez veszélyeztetné a magyar erdőgazdaság jövőjét. Ha tehát számolnunk kell hazai termelésünk csökkentésével is, ezzel szemben gondoskodnunk kell a termelés tökéletesítéséről, aminek segítségével érdeink hozadékát a régebbi idők termeléséhez képest még mindig jelentékenyen emelni tudjuk, a rendelkezésre álló famennyiség minél tökéletesebb, gondosabb és aprólékosabb feldolgozásával és az anyagpazarlás elkerülésével. És fokozott gondot kell fordítanunk a belső termelés védelmére is. Ehhez pedig összefogás szükséges, mert a gazdasági élet tapasztalatai azt igazolták, hogy csak azok a gazdasági ágak tudtak és tudnak a mai világban boldogulni, amelyeknél az egyes egyedek között megvan az egyetértés, az összefogás és az egyöntetű eljárás lehetősége. Véleményem szerint éppen az egyesület, mint társadalmi alakulat, amely nem lép versenytárs gyanánt, elsősorban hivatott arra, hogy ebből a szempontból a szervező munkát kezébe vegye. Az erdőgazdaság komoly akaratán fog mulni, meg tudjuk-e szervezni a magyar termelés érdekvédelmét úgy és olyan mértékben, hogy megfelelő eredményeket tudjunk elérni. Ha meglesz a termelés részéről a segítőkészség az egyesülettel szemben, úgy biztosíthatom a tisztelt közgyűlést, hogy az egyesület munkáján nem fog mulni az, hogy a kívánt eredményeket elérjük. De mindennek előfeltétele az *egységes eljárás* és a vezetőkben való bizalom. Minden egyes előnytétel, amit az erdőgazdaság részére megszerezni kívánunk, vagy az állam, vagy más érdekeltségek részéről kíván a legtöbb esetben bizonyos mértékű

előzékenységet és áldozatkészséget. Ennek azután természetes következménye az, hogy viszont az erdőgazdaság sem zárkozhatik el bizonyos mértékű áldozatok elől akkor, amikor fontos közérdek vagy más gazdasági ágazatok létérdeke ezt nélkülözhetetlenné teszi. Az erdőgazdaság jól felfogott érdeke nem lehet az, hogy az érdekképviselőt minden egyéb szempont figyelmen kívül hagyásával állandóan olyan követelésekkel álljon a kormányzat elé, amelyeket a legjobb akarat mellett sem lehet teljesíteni. Nekünk is számolnunk kell azzal, hogy a kormányzat az összesség érdekeit hivatott az egyes érdekekkel szemben képviselni. Itt tehát a vezetőségnek kell mérlegelnie minden esetben a helyzetet, hogy hol tehet engedményt és hol kell ragaszkodnia követeléséhez. Másrészt számolnunk kell azzal is, hogy az összes tárgyalások anyagát teljes részletességgel nem lehet a nyilvánosság elé hozni, mert hiszen különösen külkereskedelmi szerződéseknél felmerülhetnek olyan érvek és indokok, amelyek a nyilvánosságot nem tűrik, de sokszor nincs idő arra, hogy a vezetőség kikérje a választmány véleményét, amiből az következik, hogy a vezetőség kell, hogy az egyesület bizalmával rendelkezék.

A legártalmasabb volna azonban a magyar mezőgazdaságra nézve oly sajnálatraméltó eljárás, mely szerint az érdekelttség részéről ugyanabban az egy kérdésben többféle, egymással szemben álló álláspont vagy kívánság kerülne az intézőkörök elé. Az ilyen eljárás csak gyengíti az erdőgazdaság pozícióját és módot ad arra, hogy az intézkedés vagy teljesen elmaradjon, vagy legalább is halasztást szenvedjen. Már pedig a részleteredmény is jobb, mint a kérdés elődázása, mert ez mindig módot nyújt arra, hogy a megkezdett intézkedéseket lépésről-lépésre továbbfejlesszük. És méltóztassanak elhinni, hogy sohasem volt nagyobb szükség az egységes állásfoglalásra és az egyirányú munkára, mint éppen ma, amikor mindenféle politikai áramlatokkal kell számolnunk, amelyek a nagyobb birtoktestek ellen irányulnak, amelyhez pedig az erdőgazdaság számottevő része tartozik. Anélkül, hogy a mai is állandóan szőnyegen forgó birtokpolitikai kérdések bírálataiba bocsátkoznánk, azt hiszem, mindnyájunk véleményének adok kifejezést akkor, amikor azt hangoztatom, hogy az amúgy is csekély kiterjedésű magyar erdőket tovább csökkenteni vagy megcsonkítani semmiféle gazdasági szempontból nem lehet indokolt. Az utolsó évek tanulságai is igazolták azt, hogy a legnehezebb gazdasági viszonyokat is súlyosabb megrázkódtatások nélkül át lehet élni ott, ahol elsősorban a munkaalkalom, a munkát kereső kezek megfelelő dolgoztatása van biztosítva. Erre pedig legelsősorban és állandóan az erdőgazdaság ad alkalmat, ahol a termelvények értékének akárhányszor 70, sőt 80%-a a munkabér.

Nemcsak az erdőgazdaság, de a köz érdekében járunk el akkor, amikor azzal a jelszóval indulunk harcba, hogy a magyar erdőgazdaság területét, amit különben már az augusztus 1-ével életbe léptetett új erdőtörvény is biztosít, megcsonkítani semmi körülmények között nem szabad. De hogy ezt az álláspontunkat teljes sikerrel meg tudjuk védeni, ahhoz megint csak egységes állásfoglalásra és a vezetők iránti bizalomra lesz szükségünk, mert nélkülül hiányozna nekünk az átütőerő és az erkölcsi biztonság.

Ennek az egységes erőtömrülésnek reményében van szerencsém az egyesület mai közgyűlését megnyitni!

Tisztelt Közgyűlés! Méltóztassék megengedni, hogy napirend előtt egy, a magyar erdőgazdaságra fontos eseményről emlékezzem meg. Papp Béla miniszteri tanácsos úr öméltósága, az erdészeti főosztály vezetője, ezévi július hó 1-vel megváltik a tényleges szolgálatától és így ma van utoljára alkalmunk arra, hogy őt, mint a főosztály vezetőjét üdvözléssük körünkben.

Nem mondom új dolgot a tisztelt Közgyűlés előtt, amikor utalok arra, hogy annak a jóviszonynak, ami ma az egyesület, az erdőgazdaság és a hivatalos adminisztráció között teljes mértékben megvan és aminek oly szép eredményeit láthatjuk, tulajdonképpen azzal az időponttal kezdődött, amikor ömértósága elfoglalta a főosztály főnöki székét. Az ő mély belátása, az ő megértő jóindulata, törhetetlen energiája és lángoló szakszeretete tette lehetővé azt, hogy az erdőgazdaság és a hivatalos adminisztráció között teljes megértés következze el és pedig olyan idő után, mikor e két egymásra utalt tényező sokszor harcolt ugyanazért a célért teljes eltérő utakon. Elv拉斯zthatatlan az ő nevétől az az eredmény, amit az egyesület az új erdőtörvény megalkotása terén elért, mert hiszen csak az ő szívós kitartásának és az ő vasakarátának sikerült a már évek óta heverő tervezetet újból elővételni és a tervezetet a megvalósulás stádiumába juttatni.

Ha eltekintek is azoktól az eredményektől, amelyeket az ő főosztályfőnöksége alatt az erdőgazdaság, elsősorban gazdasági téren elért, maga az a munkásság, amelyet ömértósága az új erdőtörvény megvalósítása érdekében kifejtett, eltörölhetetlen betűkkel írta bele az ő nevét a magyar erdőgazdaság történetébe.

Méltóztassék megengedni, ha én itt most elsősorban nem ezeket az érdemeit emelem ki, hanem azt a jóakarató támogatását, amelyben az egyesületnek minden akcióját, minden kezdeményezését részesítette és azt a megértő jóindulatot, amivel minden bajbajutott erdőbirtokos, vagy erdőtiszt érdekét felkarolta. Úgy vélem, hogy valamennyiünk érzésének adok kifejezést akkor, amikor ömértóságának ezekért az elévülhetetlen érdemeiért az egyesület őszinte, hálás köszönetét tolmácsolom, s mikor azt kívánom, hogy a megérdemelt pihenőt igen hosszú ideig jóegészségben élvezhesse, egyúttal arra kérem, hogy a hosszú gyakorlati élet tapasztalataiból lesűrődött bölcs tanácsait, továbbá jóindulatú megértését és támogatását az egyesület részére továbbra is biztosítani szíveskedjék. Javasolom, hogy a közgyűlés ömértósága érdemeit és vele szemben érzett hálás köszönetét iktassa jegyzőkönyvébe.

Papp Béla: Méltóságos Elnök Úr! Mélyen tisztelt Közgyűlés! Mélyen meghatnak azok az üdvözlő és elismerő szavak, amelyeket az Elnök Úr ömértósága kifejezésre juttatott. Én úgy érzem, hogy én nem csináltam mást, mint amit minden magyar, minden becsületes erdőmérnöknek tennie kell, aki az élre kerül. Én nem csináltam mást, mint felismerve azt a nagy erőt, amely az Országos Erdészeti Egyesületben rejlik, — sikerült magam mögé állítani. Azok az eredmények, amelyekre ömértósága itt rámutatni méltóztatott, nem lettek volna olyan mélyrehatók, ha az én hátam mögött nem állottak volna munkatársaim, nem állott volna az Országos Erdészeti Egyesület vezetősége és nem állt volna ott az Országos Erdészeti Egyesület minden tagja.

Én ezért az Egyesület igen tisztelt elnökségének és minden tagjának hálás köszönetet mondom és amidőn a mai napon tényleges szolgálatomat befejezem és kollégáimtól, mint tisztviselő búcsút veszek, megígérem, hogy az Országos Erdészeti Egyesületben továbbra is az erdőszet ügyét mindig a legmesszebbmenően támogatni fogom és amennyiben az én tapasztalataimra és ismereteimre a magyar erdőgazdaságnak szüksége lesz, készséggel állok mindig rendelkezésére. (Éljen. éljen!)

Egyben azt is van szerencsém tisztelettel bejelenteni, hogy az én utódom Molcsányi Gábor ömértósága, aki mellettem teljesített majdnem egy évtizeden keresztül szolgálatot, ugyanazokat az elveket vallja, ugyanazokat az elveket követi, amelyeket én tartottam célszerűnek és amelyek, mint az eredmények mutatják, helyesek is.

Én arra kérem az egyesület igen tisztelt Vezetőségét, hogy azt a

jóakaró támogatást, amelyet velem szemben tanúsítani szívesek voltak, méltóztassék az utódom részére is biztosítani. (Éljen, éljen!)

Báró Waldbott: Bejelentem a tisztelt Közgyűlésnek, hogy napirend előtt még szót kért dr. Vörös Mihály tanácsnok, Pécs szab. kir. város képviselője.

Dr. Vörös Mihály városi tanácsnok: Méltóságos Elnök Úr, tekintetes Közgyűlés! Polgármesterünk nevében őszinte tisztelettel és meleg szeretettel köszöntöm az Országos Erdészeti Egyesület minden itt megjelent tagját abból az alkalomból, hogy hosszú idő óta — ha jól tudom, 28 esztendő után — ismét itt üdvözölhetjük az egyesület tagjait városunk falai között. Tekintetes Közgyűlés! Az erdő szeretete és az erdészek megbecsülése városunkban tradíció, a város adottságaiból folyik. Városunkban, amely a Mecsek lábainál fekszik, nemcsak turisták vannak, akik felmennek az erdőkbe és hegyekbe, hanem a város apraja-nagyja, a lakosság széles rétegei keresik fel az erdőt, hogy ott üdülést találjanak. Aki egyszer az erdőt járja, az az erdőnek rajongója lesz. Hogy milyen mélyen gyökerezik a lakosság lelkében az erdő szeretete, mutatja az is, hogy van nekünk egy egyesületünk, a Mecsek Egyesület, amely tagjainak a számánál fogva is messze kiemelkedik a hasonló egyesületek köréből. Hogy ez az egyesület mit tesz, azt akkor látjuk, ha felmegyünk a pécsvidéki erdőkbe és hegyekbe: ott látjuk a sétautakat, pihenőket, emlékeket, turistaházakat, amely mind az egyesület munkáját dicsőíti, magam is, mint a város I. fokú közigazgatási hatóságának vezetője, figyelemmel és közvetlenül kísérem azt a munkát, amelyet az erdészek végeznek. Országos szempontból is nagy értéke van annak a nehéz munkának, amelyet éppen a mai szomorú gazdasági helyzetben — amikor a munkanélküliek és inségesek ki akarják pusztítani az erdőt, hogy legyen nekik egy kis fájuk, amellyel megfőzhetik ételüket — az erdészek végeznek, hogy megakadályozzák a pusztítást és megvédjék az erdőt, és így nem tudjuk eléggé értékelni az erdészetnek a munkásságát.

Őszinte tisztelettel és meleg szeretettel köszöntöm az egyesület tagjait és azt kívánom, hogy érezzék magukat jól városunkban. Az Isten hozta az urakat! ((Éljen! Éljen!))

Báró Waldbott: Hálás köszönettel vesszük Pécs szab. kir. város üdvözlését és reméljük, hogy szép napokat fogunk itt eltölteni és szép emlékekkel fogunk innen távozni. Méltóztassék megegyeszer köszönetünket tolmácsolni polgármester úr öméltóságának.

Bíró Zoltán ügyvezető: Tisztelt Közgyűlés! Alig félesztendő időszak az, amiről a t. közgyűlésnek be kell számolnom, ez a fél év azonban egyáltalán nem volt szegény az erdőgazdaságot érdeklő eseményekben.

Az elnök úr öméltósága már rámutatott arra, hogy egyik legfontosabb kívánságunk, az új erdőtörvénytervezet azóta már bekerült a magyar törvénytarba s ennek kiegészítéseképpen csak annyit van szerencsém a t. közgyűlés tudomására hozni, hogy az új törvényt a kormányzat ez évi augusztus hó 1-ével már életbe is léptette.

Maguk a gazdasági viszonyok az elmúlt félévben nem voltak az erdőgazdaságban túlságosan kedvezőek.

Bár a kormányintézkedések következményeképpen annyit sikerült elérni, hogy a rendkívüli enye időjárás és pénztelenség dacára a tűzifa árszintjét az eddigi szinten tudtuk tartani, az említett két okból beállott erős visszaesés mégis sok erdőgazdaságot érintett kellemetlenül.

Ezért, ha a legelső célt: a tűzifa árának állandósítását el is értük, mégis keresnünk kell, nincs-e magában a szervezetben olyan baj vagy hiba, amelyiknek a kiküszöbölésével meg lehetne szüntetni az eddig megnyilvánult nehézségeket.

Az intézkedés egyik legfontosabb alapelve az volt, hogy minden készlettulajdonos a bejelentett készlete arányában jusson szállítási igazolványokhoz. Megállapíthatjuk ezzel szemben, hogy a mostani eljárás mellett ezt száz százalékig betartani nem sikerült.

A különbségek első oka a közszállítások különleges elbírálása.

Az a termelő ugyanis, aki készleteinek nagyobb százalékára vállalt közszállításokat, erre a százalékra azonnal és fenntartás nélkül megkaphatta és megkaphatja a szállítási igazolványokat.

Természetes dolog azonban, hogy éppen az egyenlő elbánás elvének szem előtt tartásával ezt a mennyiséget be kellett számítani az illető birtokos összes szállításaiba.

Ennek azután az volt a következménye, hogy aki nagyobb mennyiségű közszállítást vállalt, hónapokon keresztül nem kaphatott magáncímekre szállítási igazolványt.

Közszállítások elsőbbségét már elvi szempontból nem lehet kiküszöbölni, mert hiszen mindnyájan tudjuk, hogy a közintézmények nyáron és ős elején szerzik be egész évi szükségletüket és ennek az ellátását minden körülmények között biztosítani kell.

Itt felmerülhet az a gondolat, hogy a közszállításokat kezeljék a nyilvántartásnál teljesen külön és a megmaradó hányadra adják ki a közszállításra való tekintet nélkül a magánszállításoknak járó igazolványhányadot.

Ebben az esetben a magánszállításoknál be lehetne a teljes egyöntetűséget tartani.

Egy második hibaforrás az volt, hogy a termelők egy része a helyi szükségletek megállapításánál túlzott óvatossággal járt el.

Ennek azután az volt a következménye, hogy vasúton szállítandó készlet gyanánt az első időkben sokkal nagyobb mennyiség jelentkezett az ilyen termelőknél, mint amennyi az egész fogyasztási idény alatt leszállításra került.

Mivel pedig a helyi fogyasztás útján értékesített famennyiségeket hónapról-hónapra be kellett jelenteni, a % számítás alapja hónapról-hónapra csökkent.

Volt olyan termelő, akinél például az október végéig kiadott és az eredetileg bejelentett készlet 40%-át kitevő szállítási igazolványmennyiség március végével már a helyi szükségletek levonásával megmaradt fakészletek 60, sőt ennél sokkal több %-át tette ki.

Természetesen az ilyen termelő a későbbi hónapokban jelentékenyen kevesebb, vagy egyáltalán semmi szállítási igazolványt nem kaphatott.

Történt magánál az igazolványok kiszolgáltatásánál is egy hiba, ami azonban mint minden kezdő intézménynél, itt is bizonyos mértékig mellőzhetetlen volt.

Ez a hiba pedig az volt, hogy az intézőbizottság javaslatára a kormányzat december és január hónapokra aránylag nagyobb mennyiségű igazolvány kiadását tette lehetővé. Ennek következtében azok, akiknek kész eladásaik voltak, 70%-ot meghaladó mennyiséget is leszállíthattak készleteikből addig, amíg a többiek még alig jutottak túl a 40%-on.

Ebben a hibában, illetőleg a következmények előidőzésében azonban már részes a szokatlan időjárás is.

November elején még a budapesti kereskedők csekély raktári készletről, túl magas árkövetelésről, a szállítási igazolványok visszatartásáról panaszkodtak.

Alátámasztotta ezt a statisztika is, amelyik szerint azoknak a termelőknek a kezén, akik készleteiket nem a Faforgalmi Rt. útján értékcséptették, ezekben a hónapokban 12—13 ezer, sőt, néha ennél több vasúti

kocsirakományra szóló érvényes szállítási igazolvány volt kinn felhasználatlanul s ezenkívül 6—8000 vasúti kocsirakományra rúgott azoknak az igazolványoknak a száma, amit a termelők, bár módjukban lett volna, nem váltottak ki.

A tél elején voltunk s úgy az intézőbizottság, mint a kormánytényezők is azzal számoltak, hogy váratlan hideg idő beállta esetén elegendő szállítási igazolvány álljon rendelkezésre a szükségletek ellátására.

Az időjárás és a gazdasági viszonyok azután erre az aggodalomra teljesen rácsáfoltak.

December második felében már az volt a helyzet a budapesti piacon, hogy a tűzifaraktárak nagy része a fogyasztás lecsökkenése következtében, helyszűke miatt nem tudott újabb szállítmányokat lehívni, sem átvenni.

Mivel azonban január elején még mindig lehetett erősebb hideg beálltától tartani, a minisztérium az intézőbizottság javaslatára újból további 10%-nak megfelelő szállítási igazolványt tett szabaddá azok részére, akik a decemberben engedélyezett egész mennyiséget lehívták.

Az intézkedés célja az volt, hogy a tél közepén mindenki tudjon szállítani, akinek köteşe van és szállítani akar. Ezért a kormányzat nem vette figyelembe azt a kikötést, amit a Faforgalmi Rt. engedélyező rendelet tartalmaz, hogy mindazokban az esetekben, amikor a Faforgalmi lehívási kötelezettségének megfelelni nem tud, olyan intézkedéseket fogantossít, amelyek a Faforgalmi eladásait megkönnyítik.

Ezekben a hónapokban pedig, bár a Faforgalmi a lehívásaival el volt maradva, a teljes, vagy majdnem a teljes lehívási %-nak megfelelő szállítási igazolványmennyiséget adta ki a minisztérium.

Mindezekből kifolyólag természetesen következett be az, hogy míg egyes készlettulajdonosok a tél végére 70—80, sőt még ennél több %-át is le tudták szállítani készleteiknek, mások alig haladták még túl szállításaikkal a 40%-ot.

Szokatlanul enyhe tél után következett be ez a helyzet, amikor nagyon kellett vigyázni arra, hogy a tűzifa áránál ne következzen be zuhanásszerű esés, ami az erdőgazdaság jövedelmezőségét tette volna kockára.

Én azt hiszem, abban mindnyájan egyetértünk, hogy ármaximálás, vagy bármilyen hatósági ármegállapítás nélkül csak akkor lehet az áraknak bizonyos színvonalon való tartását elérni, ha az illetékes tényezők a kereslet és kínálat lehetőségeit szabályozzák valamilyen módon.

Az intéző körök úgy vélték, hogy az egyenlő elbánás elvének éppen akkor felelnek meg, ha ebben az amúgyis nehéz időben a szállítási lehetőséget elsősorban azoknak biztosítják, akik a szállításokkal visszamaradtak.

Tényleg ez is történt. Azok a termelők ellenben, akik az előző időkben nagyobb mennyiséget szállítottak, hosszabb időn keresztül nem jutottak szállítási igazolványhoz.

Kétségtelenül fölmerül azonban az a gondolat is, hogy magánál a Faforgalmi eladásainál is kell valami hibának lenni, hogy az eladásokkal és lehívásokkal ennyire visszamaradt.

Hiszen magához az egyesülethez is fordultak többször kisebb vagy nagyobb kereskedők azzal a panasszal, hogy a Faforgalmi Rt. nem hajlandó a részükre fát eladni vagy túlzott magas árakat követel.

Az ilyen kérdések megvizsgálása nem tartozik ugyan az egyesület hatáskörébe, azonban minden alkalommal iparkodott az egyesület úgy az illető féltől, mint a Faforgalmi Rt-től is a kérdésre nézve felvilágosítást szerezni.

Ilyenkor azután mindig az derül ki, hogy a Faforgalminak igenis komoly okai voltak, amiért a kérdéses vételi ügylet nem jött létre.

Volt eset, hogy közvetlen fogyasztó volt az illető, akinek a kielégíté-

sétől maga az engedélyező rendelet eltiltja a Faforgalmi Rt.-ot.

Volt olyan eset is, hogy az illető kisebb kereskedő hajlandó volt ugyan 5—10 vasúti kocsiakomány tűzifát megvásárolni, de a Faforgalminak mégsem lehetett az ügyletet megkötnie, mert az illető kereskedő székhelyén csak 25—50, vagy esetleg 100 vagónos tételt volt jogában eladni.

De megtörtént az is, hogy az illető csak tiszta bükkfát volt hajlandó vásárolni, míg a Faforgalmi ragaszkodott ahhoz, hogy megfelelő mértékben egyéb fanemet is vegyen át.

Egyéb okból meghiusult ügyletekről panasz sem érkezett és tudomást sem szereztünk.

Az első két esetben tehát az volt az akadálya a Faforgalmi gyorsabb értékesítéseinek, hogy a kormányzat a kereskedelem védelme érdekében erősen megkötötte az értékesítésnél a Faforgalmi Rt. kezét.

Az utolsó esetben — azt hiszem — nem helyteleníthetjük a Faforgalmi Rt.-nak azt az üzletpolitikáját, amellyel a magyar cser és tölgy vagy egyéb fanemű tűzifa részére is iparkodott elhelyezési területet biztosítani.

Sőt, ha figyelembe vesszük azt, hogy a Faforgalmi az engedélyezési rendelet a lehetőleg egyenlő mértékű lehívásra kötelezi, akkor be kell látnunk azt is, hogy csak ennek a rendelkezésnek iparkodott eleget tenni akkor, amikor azoknak az eladóknak a készleteit is iparkodott elhelyezni, akik csak egyéb fanemeket ajánlottak fel neki, bükköt azonban nem.

Az árkérdésre vontkozólag pontos információt adni az egyesületnek nincs módjában. Az eddig beszerzett információk szerint csak kisebb eladásoknál, vagy teljesen különleges választékok vásárlásánál történtek ilyen magasabb árkövetelések, és pedig elsősorban azért, mert a nagyobb kereskedőknek a Faforgalmi az ügyletek gyorsabb lebonyolítása érdekében engedményt is adott a megállapított átlagos eladási árból és egyrészről ezt az engedményt iparkodott kiegyenlíteni, másrészről pedig nem akart saját nagykereskedő-vásárlóinak elviselhetetlen versenyt támasztani.

Ezeket a kérdéseket különben a kormányzat által kirendelt ellenőrzőbizottság is állandóan vizsgálja és tárgyalja.

A nagy tételekben való eladás akadályát a minisztérium március, illetőleg április hóban el is hárította, egyelőre csak a száraz fára vonatkozólag, ennek következtében a Faforgalmi eladásai április végétől valamenynyire élénkebben folynak.

Azt hiszem azonban, hogy ezeket a túlzottnak látszó védelmi intézkedéseket a friss fára vonatkozólag is meg kell majd szüntetni, ha csak nem akarunk a mostaniakhoz hasonló helyzetekbe kerülni.

Sokszor hangzik el a panasz az ellen is, hogy miért történik egyáltalán külföldi tűzifabehozatal akkor, amikor még belföldi készletek vannak.

Méltóztassék megengedni, hogy itt rámutassak két tényezőre.

Az egyik az, hogy a külföldi behozatalnak kb. egynegyed része úgynevezett határforgalomban bonyolódik le, amit a Trianoni békeszerződés biztosít a határmenti birtokosok részére, amit tehát megakadályozni mód nincs.

A másik résznek a behozatala a kereskedelmi egyezmények alapján történik.

Minden ilyen kereskedelmi tárgyalásnál a szomszéd államok részéről egyik legjelentősebb követelmény a tűzifájuknak a magyar piacra való beengedése.

Igen fontos mezőgazdasági kiviteli cikkek elhelyezését akárhányszor csak tűzifa bebocsátása ellenében hajlandók a külföldi államok lehetővé tenni.

Az én véleményem szerint maga az egyesület sem követelheti azt, hogy pld. hizott sertés, vagy egyéb mezőgazdasági terméket ne vihessünk ki, csak azért, mert az ennek ellenértéke gyanánt kívánt tűzifát nem akarjuk beereszteni.

A kormányzat sem lehet tisztán egy ágazatnak az egyoldalú képviselője s azt el kell ismernünk, hogy minden alkalommal elkövettek minden lehető abban az irányban, hogy a behozható tűzifa mennyiségét lehetőleg lecsökkentsék.

Sőt, a már megkötött megállapodásoknál is mindig segítségére volt az egyesületnek abban, hogy a tűzifát olyan választékra cseréljük ki, amiből a magyar erdőgazdaság a belföldi szükségleteket nem tudja elérni s így elsősorban gömbölyű és fűrészelt fenyőfára.

Azzal azonban feltétlenül számolnunk kell, hogy bizonyos mértékű tűzifa behozatalától nem tudunk véglegesen elzárkózni, hacsak a nemzetközi forgalomból nem akarunk teljesen kikapcsolódni.

Sokat hangoztatják azt a vádat is, hogy a külföldi tűzifa előnyben részesül a belföldi tűzifával szemben.

Megnyugtathatom a tisztelt Közgyűlést afelől, hogy a földművelésügyi minisztérium, illetőleg a kormányzat mindenkor csak annyi % külföldi fa behozatalára helyezett engedélyt kilátásba, ahány %-át belföldön felvásárolt készleteinek a Faforgalmi az előző hónapban értékesíteni és lehívni tudtak.

Az enyhe tél következtében még ezt az engedélyezett mennyiséget sem tudta a Faforgalmi Rt. teljes egészében igénybe venni.

Bármily szívesen látnók is tehát azt, hogy külföldi tűzifa egyáltalán ne kerüljön a magyar piacra, véglegesen elzárkózni előle nem lehet s így meg kell elégednünk a kormányzatnak azokkal az intézkedéseivel, amelyekkel a behozatali lehetőleg kis mértékre kívánja szorítani.

A műfa-behozatali kérdésekben a helyzetünk már sokkal nehezebb.

Be kell vallanunk a tisztelt közgyűlésnek, hogy ebben a kérdésben teljesen tájékozatlanul állunk az ellenfelekkel szemben.

Amíg magunknak termelési statisztikánk egyáltalán nincs, addig az ipari és egyéb fogyasztó közönség minden alkalommal teljesen pontos adatokat mutat ki a belföldi szükségletekről.

Igy azután az érdekképviselőt állandóan abban a nehéz helyzetben van, hogy senkinek nem tudja megmondani, vajjon a keresett fanemet és választékot teljes biztonsággal hol és kinél kaphatja meg.

Azt hiszem természetesnek méltóztatik találni, hogy ez a helyzet meglehetősen meggyengíti az érdekképviselőt állásfoglalásának átütő erejét. Hiszen bizonyos műfaválasztékok behozatalának lehetővé tételétől, illetőleg fedezésének biztosításától egész iparágak fennmaradása, vagy üzemeltetésének lehetősége függ.

Az egyesület már több ízben próbálkozott és kérte a termelőket arra, hogy valamilyen központi nyilvántartás vezetését tegyék lehetővé.

Sajnos, minden ilyen kísérletezésünk eredménytelen maradt, vagy ha kaptunk is adatokat, azt csak igen szórványosan és rendszerint későn. Ez pedig szintén igen nagy baj. Mert az ilyen kérdések eldöntése mindig sürgős és behozatali kérelmeket vagy külkereskedelmi szerződések megkötését nem lehet hónapokra elodázní azért, mert a termelő ágazat érdekképviselője a készletek felől nincs tájékozva.

Az egyesület, mint kereskedelmileg érdektelen szervezet, szívesen vállalná az ilyen adatok nyilvántartását és összegyűjtését, sőt azt is, hogy az illetékes kormánytényezőknél mindenkor megjelölje azt, melyik magyar termelőnél lehet a behozni kívánt választékot megkapni.

Tehát nem közvetítést, hanem mindenkor az összes termelők megjelölését, akiknél a keresett választék beszerezhető.

Épöly szívesen látná azonban az egyesület azt is, ha a termelők maguk alakítanának egy olyan szervet, amelyik az összeírást és nyilvántartást végezné és a tárgyalások során a szükséges adatokat az összes illetékes tényezők rendelkezésére bocsátaná.

Külön is fel akarom azonban a t. Közgyűlés tagjainak nagybecsű figyelmét hívni arra, hogy ennek a szervezetnek a megalakítása rendkívül sürgős és fontos volna, hogy a magyar műfatermelés részére az Elnök Úr Örméltósága által hangoztatott eszközök figyelembevételével is tudjuk a szükséges védelmet biztosítani.

Külön meg kell itt még emlékeznem arról az igen nehéz küzdelemről, amit az egyesületnek a magyar tűzifa tarifális védelme érdekében kell folytatnia. Több, mint 8 hónapja folyik állandóan a küzdelem azért, hogy a ma meglévő szállítási kedvezményt a magyar tűzifa részére továbbra is biztosítani tudjuk.

Sajnos, mindezekig nem tudtuk elérni azt, hogy a kedvezmény legalább is a szokásos egy évi időtartamra meghosszabbítsák, sőt gyakori kérésünk és sürgetésünk dacára sem jutottunk el odáig, hogy a kérdést az érdekeltség bevonásával újból tárgyalás alá vegyék.

Két hónapról-két hónapra hosszabbították meg a kedvezményt s ez az eljárás feltétlen bizonytalanságot jelent nemcsak az értékesítés, de a termelés terén is.

A legutóbbi meghosszabbítás június hó végével lejár, reméljük azonban, hogy a kedvezmény időleges megvonásával nem fogja a kormányzat az egész magyar erdőgazdaságot katasztrófába hajtani.

Igen jói méltóztatnak tudni, hogy éppen a távol fekvő nagyobb tömegű termelések termékeinek a déli és keleti piacokon való értékesítését csupán a nyújtott díjkedvezmény tette lehetővé.

Nem nyugodhatunk bele a kérdésnek abba az egyoldalú és véleményünk szerint nem helyes beállításba, hogy az Államvasút a megállapított tarifákból 1,500.000 pengő értékű kedvezményt adott és hogy ha a kedvezményt nem adta volna, akkor ennyivel többet kapott volna a magyar tűzifa szállításáért.

Nyíltan állítjuk, hogy a szállítási díjkedvezmény nélkül a távoli helyeket a magyar tűzifa egyáltalán nem tudta volna felkeresni és így az Államvasút nem kapta volna meg ezt a látszólag hiányzó fuvardíjbevételet.

De az Államvasút saját adatai alapján is állíthatjuk azt, hogy a magyar tűzifa átlagos fuvardíja ennek a kedvezménynek a révén vagónonként 8—9 pengős emelkedést mutat. Így az Államvasút a tűzifa fuvarozásáért nyers összegben többet kapott, mint amennyit kapott volna akkor, ha az előbbi fuvardíjjal az előbbi átlagos távolságra vitte volna a magyar fát.

Végeredményben tehát egy pocsületes megegyezés jött létre, amelyik szerint a többletmunkáért járó többlet-díjazásnak egy részét elengedte az Államvasút, de a másik részét megkapta.

Az Államvasút által legutóbb előterjesztett fuvardíjemelési tervezet vagónonként átlag 10 pengő több-kiadással kívánja a magyar tűzifát szállítási költség címén terhelni, úgy azonban, hogy 60 km körül 1 pengővel kezdődne ez az emelés és valamivel a 300 km felett elérné átlagosan a 20 pengőt.

Véleményem szerint ez a fuvardíjemelés éppen a távol fekvő erdőgazdaságokra nézve lenne katasztrófális, amelyeknek megmaradó tőarai még a mai kedvezmény mellett is aránylag alacsonyabbak, s még alacsonyabbak lennének, ha ezt a 20 pengős fuvardíjemelést a kormányzat végrehajtaná.

Az egyesület eddig is mindent elkövetett, hogy a fuvardíjemelésnek ezt a formáját megakadályozza.

Igazságtalannak tartjuk ezt az emelési rendszert azért, mert éppen a távol fekvő és minden nehézséggel fokozottabb mértékben sujtott erdőgazdaságok helyzetét nehezítené. Indokolatlanul csökkentené a magyar tűzifa versenyképességét a külföldi fával szemben azokon a piacokon, amelyeket a magyar fa csak a kedvezmény révén tudott megszerezni. Fokozná még azt a nagy különbséget is, ami a vasúti és hajón való szállítás között már ma is fennáll.

A körülmények arra engednek következtetni, hogy a kedvezmény megtartása érdekében az erdőgazdaságnak bizonyos mértékű áldozatot mégis kell hoznia.

Amennyiben a helyzet tényleg az lenne, az egyesületnek mindent el kell követnie, hogy az áldozat lehetőleg csekély legyen, a magyar fa versenyképességét ne csökkentse és legalább részben a fogyasztókra is áthárítható legyen.

Áttérve már most az egyesületnek a társadalmi és egyesületi élet terén kifejtett működésére, van szerencsém a t. Közgyűlésnek jelenteni, hogy az erdőgazdasággal, vagy az erdőmérnöki karral rokon egyesületek mindennemű mozgalmában egyesületünk kivette a maga részét.

Az Országos Mezőgazdasági Kamara, a Budapesti Mérnöki Kamara, a Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetsége, valamint a József Nádor Műegyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karának, végül az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület minden jelentősebb életmegnyilvánulásán az egyesület megfelelően képviselve volt s az általuk megindított mozgalmakban részt vett addig a mértékig, amilyen mértékig ezek az erdőgazdaság érdekeit is érintették.

Az egyes erdőgazdaságok részéről felvetett adó-, vám-, értékesítési-, vagy tarifa-kérdésekben, továbbá az egyes hivatalok vagy hatóságok eljárása ellen emelt panaszok ügyében nemcsak tanácsal állott a tagok rendelkezésére, de igen sokszor eredményesen járt közbe az egyes hivatalos tényezőknél is.

A magánszolgálatban álló erdőtisztai kar szolgálati és jogviszonyainak rendezése tekintetében állandó érintkezést tartott és tart fenn a Gazdatisztek Országos Szövetségével s erősen bízik, hogy ezt a kérdést együttes munkával és a birtokosok hozzájárulásával lehet majd megfelelően megoldani. Mert megnyugtatónak azt a megoldást tekintheti csak, amelyik a munkaadó gazdasági érdekeit is megfelelően méltányolja.

Külkereskedelmi vonatkozásban iparkodott minden eszközzel oda-hatni, hogy a külföldi behozatalt — amennyiben azt teljesen kirekeszteni nem lehetett —, legalább is megfelelő mennyiségű magyar anyag előzetes felvásárlásától tegyék függővé.

Hála a földművelésügyi minisztérium jóindulatú és erőteljes támogatásának, ezt az elvet úgyszólván az egész vonalon sikerült keresztülvinni.

Mindezeknek a végeredményeképpen elmondhatjuk azt, hogy a magyar erdőgazdaság, ha nem is került valami rózsás anyagi körülmények közé, mégis jóval kevésbé sínylette meg a gazdasági válságot, mint a testvér mezőgazdaság, vagy az iparnak akárhány ágazata.

Minden alkalmat megragadtunk arra, hogy az Alföld-fásításnak, az erdők szaporításának fontosságát és szükségességét a köztudatba átvigyük és a megértés valamivel nagyobb mértékére mutat már az is, hogy a jövő évi költségvetésben a kormányzat 500.000 pengő hitelt kapott az Alföld-fásítással járó teendők foganatosítására.

Nem tudjuk ettől a kérdéstől elválasztani azt az igen sajnálatos és nagyfokú munkanélküliséget, amelyik az erdőmérnöki főiskoláról kikerült fiatalságot ugyanolyan mértékben nyomja, mint az egyéb termelési ágak fiatalságát.

Az egyesület ezen a téren is megtett mindent, amit tehetett és hála

a földművelésügyi minisztérium jóindulatú támogatásának, valamint a földbirtokos urak jóakarátának, több, mint félszáz fiatal kolléga részére sikerült, bár nagyobb részben csak ideiglenes, de legalább pillanatnyi megélhetést nyújtó foglalkozást biztosítani.

Reméljük, hogy az új erdőtörvényből kifolyólag előálló számottevő közérdekű munkatöbblet ezeket a foglalkoztatási alkalmakat a közeljövőben még szaporítani fogja.

Rátérve az egyesület anyagi helyzetére, ezt ma sem mondhatjuk rózsásnak.

A tagdíjhátralékok mérve valamennyire csökkent ugyan, de még mindig erősen meghaladja a 40.000 pengőt s az egyesület és a szak-sajtó fenntartása még ma is állandó, nehéz gondot okoz a vezetőségnek.

A kormányzat jóindulatú támogatásának eredményeképpen az egyesületi székházat, az egyesület egyetlen számottevő értéket képviselő vagyonát sikerült valamennyire rendbehozni, éspedig még az alatt az időtartam alatt, amíg ezeknek a javításoknak egy része adókedvezmény formájában megtérül.

Még mindig jelentős befektetésre volna azonban szükség, ha ezt az egyébként nagyon értékes vagyontárgyat a mai kor kívánságainak megfelelő állapotba akarjuk hozni, hogy az az egyesületnek legalább valamennyire számottevő jövedelmet nyújtson.

A mai viszonyok mellett az aránylag alacsony béreknek némileg való emelésére, sőt megtartására is csak abban az esetben számolhatunk, ha az épületet a modern élet által kívánt kényelmi berendezésekkel fel tudjuk szerelni.

Maguk a kin-n-lévő hátralékok már majdnem elegendők volnának arra, hogy ezeket a beruházásokat foganatosíthassuk, ne méltóztassék ezért rossz néven venni, ha az egyesület igen tisztelt tagjait itt is felkértem a kötelezettségek pontosabb teljesítésére.

Taglétszámunk az előző közgyűlésen bejelentett 874-gyel szemben a fél év alatt 883-ra emelkedett.

Kilépés és elhalálozás folytán elvesztettünk 2 alapító és 16 rendes tagot, viszont új tagok felvételével az egyesületi taglétszám 2 alapító és 25 rendes taggal gyarapodott.

A két tétel különbözete adja az előbb már említett számszerű emelkedést.

Ehhez kell még hozzászámítanunk a 7 rendes tagot, akiknek felvételéhez az igazgatóválasztmány a közgyűlést megelőző ülésen hozzájárult.

Az elhalálozások folytán történt létszámapadás egy része a régebbi multra nyulik vissza és pedig olyan tagtársainkra, akiknek gyászos elhunytát a közgyűlésnek már bejelentettük, tagságukat azonban csak a naptári év végével szüntettük meg.

Az elmúlt félév ebből a szempontból két súlyos csapást mért az egyesületre, amennyiben elvesztettük Péch Kálmán és Vallent Emil tagtársainkat, akik közül az első mint egyesületünknek közel 30 éven át választmányi tagja, a második pedig, mint 15 éven át egyesületünk pénztárosa tett az egyesületnek igen hasznos szolgálatakat.

Nem ismeretlenek a t. Közgyűlés előtt azok a jelentős érdemek, amelyeket, néhai Péch Kálmán tagtársunk az 1898. évi XIX. t.-c. végrehajtása, különösen az állami erdőhivatalok és járási erdőgondnokságok megszervezése, a birtokossági ügyvitel rendezése és ezzel kapcsolatos egyéb fontos állami feladatok körül szerzett.

Aki a magyarországi községi, közbirtokossági, úrbéres, stb. erdők fejlődésének kérdésével foglalkozik, az egynegyed századon át lépten-

nyomon rá fog bukkanni az ő értékes és odaadó munkásságának kiváló eredményeire.

Elhalálozása éppen ezért nemcsak egyesületünkre, de az egész magyar erdőgazdaságra is igen súlyos veszteséget jelentett.

Egyesületünk mindkét elhalt tagtársunk ravatalára koszorút helyezett, temetésükön képviseltette magát és a gyászoló családot igaz részvételről is biztosította.

Kérem a t. Közgyűlést, hogy elhunytuk felett érzett őszinte fájdalomnak jegyzőkönyvileg adjon kifejezést.

Tisztelt Közgyűlés! Méltóztassék megengedni, hogy beszámolóm végén én is azzal a kéréssel fordulhassak a t. Közgyűléshez, amivel az Elnök Úr öméltósága. Az egyesület vezetősége és személyzete csak akkor tud szívvel-lélekkel belefeküdni a felmerülő nehéz feladatok megoldásába, ha érzi azt, hogy az egyesület többségének feltétlen bizalmát élvezi.

Élvezi azokban az esetekben is, amikor nincs módjában a folytatott tárgyalások minden aprólékos részletéről a tagokat és a szakközönséget tájékoztatnia.

Az egyesület napi politikát nem űz és nem űzhet s a gazdasági kérdések megoldása mindenkor a megállapodások, a kompromisszumok terén található csak meg.

Méltóztassanak meggyőződve lenni róla, hogy az egyesület vezetősége minden alkalommal kitart a különleges kívánságok mellett mindaddig, ameddig csak a legkisebb kilátás is van arra, hogy azokat 100%-ig lehesen foganatosítani.

Amikor pedig ezek a kilátások megszűnnek, akkor iparkodik az adott lehetőségek keretein belül a lehető legkedvezőbb megoldást biztosítani az erdőgazdaság részére.

Ha az egyesület vezetősége ezekben a kérdésekben a tagokat mint egységes, összetartó, kompakt tömegeket tudhatja maga mögött, akár-hányszor sikerülni fog, ha hosszabb küzdelem árán is, elérni olyan megoldásokat, amelyeket mindnyájan feltétlenül szükségesnek tartunk, de amelyeknek a keresztülvitele elé ma úgyszólván elháríthatatlannak látszó akadályok tornyosulnak.

Remélem, hogy ezt a megértő támogatást az egyesület vezetősége a közeljövőben is meg fogja kapni, ami feltétlenül módot fog adni arra, hogy a magyar erdőgazdaság fejlődését jelentős lépéssel vihessük előre.

Adja Isten, hogy úgy legyen.

Br. Waldbott Kelemen: Igen tisztelt Közgyűlés! Méltóztassanak az ügyvezető úr jelentését tudomásul venni. — Kíván valaki hozzászólni? (Elfogadjuk!) Tehát elfogadottnak nyilvánítom.

Azt hiszem, hogy mindnyájunk érzését tolmácsolom akkor, amikor az ügyvezető úr öméltóságának az előadottakért és az egyesület érdekeiért kifejtett munkásságáért ez alkalommal is hálás köszönetet mondok. (Éljenezés és taps.)

A tárgysorozat következő pontja az 1934. évi zárszámadás és az 1936. évi költségvetés tárgyalása. Ez szét lett osztva az igen tisztelt tag urak között. — Kíván valaki hozzászólni? (Elfogadjuk, elfogadjuk!) Tehát elfogadottnak nyilvánítom.

Következik a 16 választmányi tag megválasztása, a 15 kilépő választmányi tag helyett 1936. évi január hó 1-től számítandó négy évre és 1 elhalálozott választmányi tag helyett a közgyűlés napjától 1937. évi december hó 31-ig terjedő időtartamra. (A választmányból kilépnek, de újra választhatók: Ajtay Jenő, dr. Ajtai Sándor, gr. Andrassy Sándor, Beyer Jenő, gr. Festetich Kristóf, Fiedler Jenő, Huszár Tibor, Karsai Károly, gr. Keglevich Gyula, Kovács Gábor, dr. Papp-Szász Tamás, őgr.

Pallavicini Alfonz Károly, Riemler Pál, Takách Zsigmond, Pászthory Ödön.)

Br. Waldbott Kelemen: Tisztelt Közgyűlés! A szavazatszedő bizottságot fogom kijelölni. Felkérem Földváry Miksa urat, hogy a bizottság elnöki tisztjét, Tóth Bódog és Hendrey József urakat pedig, hogy a bizottság tagságát vállalni méltóztassanak. A szavazás tartamára a közgyűlést felfüggesztem.

*

Br. Waldbott Kelemen: az ülést megnyitva,

Földváry Miksa, a szavazatszedő bizottság elnöke bejelenti, hogy 88 érvényes szavazatot adtak le. Bejelenti továbbá, hogy a kilépő régi választmányi tagokat, úgymint: Ajtay Jenő, dr. Ajtai Sándor, gr. Andrassy Sándor, Beyer Jenő, gr. Festetich Kristóf, Fiedler Jenő, Huszár Tibor, Karsai Károly, gr. Keglevich Gyula, Kovács Gábor, dr. Papp-Szász Tamás, őgr. Pallavicini Alfonz Károly, Riemler Pál, Takách Zsigmond és Pászthory Ödönt a közgyűlés 1936. évi január hó 1-től négy év tartamára és Lány Gézát a közgyűlés napjától 1937. évi december hó 31-ig megválasztotta.

Br. Waldbott Kelemen: Megállapítom, hogy a szavazás rendben folyt le és az éppen most felolvasott eredményt ezennel, mint határozatot kimondom.

Következik egy indítvány, melyet az ügyvezető úr ömértósága lesz szíves ismertetni.

Bíró Zoltán ügyvezető: Egy indítvány fekszik előttem, amelyben azt kéri, hogy mindazok részére, akik az erdőőri gyakorlati szolgálatot megkezdtek, a kormányzat tegye lehetővé azt, hogy az erdőőri szakvizsgát letehessek. Az igazgató-választmány teljes mértékben osztja a javaslatot és azt javasolja az igen tisztelt közgyűlésnek, méltóztassék az elnökséget megbízni azzal, forduljon olyan értelmű felterjesztéssel a földművelésügyi minisztériumhoz, hogy mindazok részére, akik a törvény életbeléptetését elrendelő rendelet megjelenését megelőzőleg, tehát ez év július hó 1-e előtt ezt a gyakorlati szolgálatot már megkezdtek és ezt megfelelően igazolják, négy egymásután következő éven keresztül tartson erdőőri szakvizsgát. Ezért azoknak, akik esetleg katonának vonultak be, hogy azok is meg tudják szerezni ezt a képesítést, a három évi gyakorlati szolgálatba az egy évi katonáskodást is számítva be. Így azt hiszem, teljesen ki lesz elégítve minden érdek, mert nem csak arra lesz mód, hogy mindenki vizsgázzék, de ha valakinek nem sikerült a vizsga, a negyedik évben még egyszer megpróbálkozhatik azt letenni. Viszont aki kétszerre sem tudja letenni, azon már nem lehet segíteni.

Tisztelettel kérem, méltóztassék az igazgató-választmány javaslatát teljes mértékben elfogadni. (Elfogadjuk, elfogadjuk!)

Báró Waldbott Kelemen: A javaslatot elfogadottnak nyilvánítom.

Rédey erdőmester: Ismerteti az Alföldfásítására vonatkozó javaslatát.

Ügyvezető: Tisztelt Közgyűlés! Méltóztassék Rédey kartárs urat felkérni arra, hogy indítványát írásban is adja be és az elnökséget megbízni azzal, hogy ilyen értelemben az Alföld fásításának az új törvény keretén belül való nagyobb összeggel dotálása érdekében felterjesztést intézzon a földművelésügyi minisztériumhoz. A vezetőségnek mindig kedves az, ha egy közgyűlési határozatra támaszkodva hívhatja fel a kormányzat figyelmét.

Báró Waldbott Kelemen: Köszönetet mondok az uraknak szíves megjelenésükért. Megköszönöm azt, hogy a mai közgyűlésre olyan nagy számban messziről fáradtak ide. Az a nagy érdeklődés, amely közgyűlésünk iránt megnyilvánult, erőt ad a vezetőségnek arra, hogy a jövőben is a magyar erdőgazdaság érdekeit szerény tudásához és a lehetőségekhez képest vigye előre. Az ülést berekesztem. (Éljen, éljen!)

Írói tiszteletdíjak! Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétel végett közli: a kiadóhivatal.

Lapunk legközelebbi száma 1935. évi szeptember hó közepén jelenik meg.

Kiadóhivatal.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

A m. kir. földművelésügyi miniszternek 53.250/1935. I. 1. F. M. sz. rendelete az erdőkről és a természetvédelemről szóló 1935. IV. törvénycikk hatálybaléptetése tárgyában.

Az erdőkről és a természetvédelemről szóló 1935. IV. t.-c. 315. §-ában foglalt felhatalmazás alapján rendelem:

Az 1935. IV. törvénycikk az 1935. évi augusztus hó 1-ső napján lép hatályba.

Budapest, 1935. évi június hó 11-én.

Dr. Darányi Kálmán s. k.,
m. kir. földművelésügyi miniszter.

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.
53300/1935. I—1. szám.

K ö r r e n d e l e t

az 1935. évi IV. törvénycikk értelmében az erdészeti igazgatás ellátására hivatott erdőigazgatóságok, erdőfelügyelőségek és erdőhivatalok szervezéséről.

Az 1935. évi IV. törvénycikk 234. és 235. §-aiban foglalt felhatalmazás alapján az erdészeti igazgatás ellátására hivatott erdőigazgatóságok, erdőfelügyelőségek és erdőhivatalok székhelyét és kerületi beosztását 1935. évi augusztus hó 1-étől kezdődőleg további intézkedésig a következőképen állapítom meg:

I. M. kir. erdőigazgatóság, Kaposvár.

Kerülete kiterjed: Zala, Somogy, Baranya, Tolna vármegyék és Pécs tj. város területére.